

Jonas Boets

LITTLE
LIARS CLUB

SPREKEN IS ZILVER, LIEGEN IS GOUD

Het fopidool

Illustraties en grafische vormgeving door
Eric Bouwens

Salto

Boets, Jonas
Little Liars Club. Het fopidool

© 2024 Salto / Standaard Uitgeverij nv,
Franklin Rooseveltplaats 12, B-2060 Antwerpen en Jonas Boets
www.standaarduitgeverij.be

Illustraties en vormgeving: Eric Bouwens
Trefwoorden: humor, vriendschap, liegen

D/2024/0034/318
ISBN 978 90 02 28329 1
NUR 283

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd – op enige manier – zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

‘Is het een goede? Dan zal het die van mij wel zijn!’

Alice begrijpt nog steeds niet dat ze zoiets eruit kon flappen. Ze kijkt naar het publiek in de zaal, dat verwachtingsvol toekijkt. Het is nog geen Sportpaleis vol krijsende kinderen, maar er zijn voldoende mensen aanwezig om behoorlijk zenuwachtig te worden.

Haar jurk is prachtig, dat moet ze toegeven. Ze is gemaakt van witte zijde en heeft gouden borduursels op de mouwen. Alice lijkt wel een prinses of een popster, en dat past perfect bij het podium en het publiek. Alleen kunnen popsterren meestal zingen als een nachtegaal.

En jij bent eerder een krijsende ekster. Een verkouden krijsende ekster.

Alice kijkt opzij naar de raadgever van de koning. Zijn kostuum is grijs, zijn hemd is grijs, zelfs zijn gezicht is een beetje grijs. Ze heeft zin om weer van het podium te stappen.

‘Wat is precies de bedoeling?’

De raadgever rolt met de ogen.

‘Dat je nu een radslag uitvoert en eindigt met een dubbele flikflak.’

‘Echt?’

‘Nee, natuurlijk niet. Je moet gewoon zingen.’

Alice knikt alsof ze het begrijpt. Maar ze is nog steeds niet van plan om zomaar toe te geven.

‘Maar het optreden is toch pas zaterdag?’

‘Dat weet ik’, antwoordt de raadgever. ‘Dit is een testsessie. Zonder alle showelementen, maar met voldoende publiek om de omstandigheden goed na te bootsen.’

Alice kijkt opnieuw naar het publiek. De spots op het podium verblinden haar, ze knippert. Het is geen goed idee om nu al door de mand te vallen. Ze heeft een heel dubbel gevoel: enerzijds wil ze hier zo snel mogelijk weg, anderzijds wil ze graag op dat podium staan. Ze wil graag schitteren voor een groot publiek. Maar hoe moet ze dat doen als ze helemaal niet kan zingen?

‘Niemand heeft ooit iets van een testsessie gezegd’, protesteert ze nog.

Maar de raadgever is niet te vermurwen.

‘Er heeft ook nooit iemand gezegd dat ik de koning zijn achterste moet afvegen, maar dat doe ik ook’, zucht de raadgever. ‘Soms moet je iets gewoon doen.’

Hij geeft Alice een duw in haar rug. Ze struikelt naar voren en staat nu voor de microfoon. Alle aanwezigen kijken naar haar, vol spanning. De volwassenen kijken even niet op hun telefoon, de kinderen peuteren even niet in hun neus. Alice schudt het hoofd. Haar sterrendom is wel van zeer korte duur geweest. Ze opent haar mond.

Hoe heeft ze dit kunnen laten gebeuren?

Twee weken eerder

2

De koning zucht wanneer zijn raadgever hem een nieuwe stapel wetten onder zijn neus schuift. Hij strekt de vingers, die stijf zijn geworden van uren aan één stuk documenten te tekenen.

‘Moet ik die allemaal nog verwerken?’

‘Ik vrees van wel, sire.’

‘Heb je geen prettigere taak voor mij?’

Het is op zulke momenten dat hij beseft dat koning zijn toch niet alles is. Kinderen denken dat hij een droomjob heeft, dat zijn paleis volgestouwd is met speelgoed, dat hij drie cinemazalen tot zijn beschikking heeft, dat hij geen trappen neemt maar glijbanen en dat de grootste rollercoaster ter wereld op het dak gebouwd is.

Maar dat is allemaal fantasie. Behalve misschien die cinemazalen.

‘We kunnen de plannen voor uw verjaardagsfeest overlopen?’

De koning gooit zijn pen weg en springt op van zijn stoel.

‘Dat is een goed idee. Welke plannen heb je al?’

De raadgever neemt een notitieboekje uit zijn achterzak en schraapt de keel.

‘Wel, ik dacht te starten met een klassiek concert. Daarna een chic diner met buitenlandse staatshoofden, om dan af te sluiten met een galabal vol traditionele dansen.’

De koning legt zijn handen op zijn wangen en kijkt zijn raadgever aan.

‘Echt? Dat is zo ...’

‘Spannend?’ probeert de raadgever hoopvol.

‘Saai!’

De raadgever krabt in zijn nek en neemt opnieuw zijn boekje erbij. Hij bladert verder.

‘Er zijn nog andere mogelijkheden natuurlijk. Wat dacht u van een opera?’

‘Saai!’

‘Een wetenschappelijk congres met speeches van verschillende geleerden? Ik was onlangs bij een voorstelling over korstmossen. Zeer boeiend!’

De koning werpt wanhopig zijn handen in de lucht.

‘Saai!’

‘Een debat met politici dan?’

‘Saai, saai, saaist!’ roept de koning. Hij ijsbeert door de kamer. De raadgever blijft nu stil tot de koning weer iets zegt. ‘Ik wil een groot feest, waarop iedereen is uitgenodigd. Alle kinderen van het hele land mogen komen, alle leeftijden, alle windstreken, iedereen is welkom.’

De raadgever staart hem met open mond aan.

‘Een kinderfeest? Is dat normaal niet meer iets voor de koningin?’

De koning haalt de schouders op.

‘De koningin is op missie in het buitenland. Dus nu is het aan mij. Ik wil een Sportpaleis vol kinderen, tot de nok gevuld. Het moet een feest worden waar iedereen nog jaren over zal spreken.’

De raadgever schuifelt zenuwachtig heen en weer. Alles wat niet in zijn comfortzone zit, vindt hij vervelend. En een Sportpaleis vol kinderen ligt erg ver van zijn comfortzone, het bevindt zich zelfs in een ander melkwegstelsel.

‘Sommige mensen spreken jaren nadien nog over korstmossen. Dus misschien is dat toch een optie?’

‘Geen korstmossen!’

De koning ziet het al helemaal voor zich. Een verjaardagsfeest zoals hij altijd al heeft gewild. Zonder protocol, zonder gedoe. Alleen maar blijge gezichten van kinderen. De raadgever geeft echter nog niet op.

‘Oké, iets met kinderen dus. Moet dat een Sportpaleis zijn? Als de koningin een feest geeft, is dat meestal iets kleiner. Met slechts enkele kinderen.’

De koning hoort hem nauwelijks nog. Hij kan alleen maar aan het feest denken. De kranten zullen schrijven dat het hét feest van het jaar was.

‘Hebben we nog ballonnen?’

‘Ik denk het wel.’

‘Allemaal opblazen.’

De raadgever beseft dat het moeilijk wordt om nog tegen de koning in te gaan.

‘Prima, sire.’

‘En voorzie grote kommen met M&M’s.’

‘Oké.’

‘Wel alleen de rode. Die andere vind ik niet zo lekker.’

De raadgever fronst de wenkbrauwen.

‘Ik laat de andere kleuren verwijderen.’

De koning gaat op zijn bureaustoel zitten, zet hem helemaal naar onderen en zet zich af. Hij draait in het rond. Het voelt verfrissend om eens niet over een saaie wet te moeten nadenken.

‘Wat kunnen we nog doen?’

De raadgever denkt na. Hij wil tonen aan zijn baas dat hij niet zo saai is als hij eruitziet. Wat niet zo moeilijk is, want hij ziet er erg saai uit.

‘We kunnen een chocoladefontein zetten die zo diep is dat je erin kan springen.’

De koning juicht: ‘Topidee! En misschien een paardenmolen?’

‘Met echte paarden?’

‘Uiteraard. En ook taart, want het is mijn verjaardag. Met 42 verdiepingen, evenveel als mijn leeftijd.’

De raadgever kijkt van de vloer naar het plafond – hij probeert in te schatten hoe hoog zo’n taart zou zijn. Hij lijkt er niet gerust in.

‘We kijken wat we kunnen doen.’

‘En hebben we nog springkastelen?’

‘Ongetwijfeld. En anders laten we een rollercoaster bouwen.’

‘Ik ben blij dat je meedenkt.’

De koning stopt met ronddraaien en zucht tevreden. Hij kan niet wachten tot het zover is. Al heeft hij het gevoel dat er nog iets ontbreekt.

‘Nog één ding.’

‘Nog iets?’ schrikt de raadgever.

De koning knikt.

‘Wie kunnen we laten optreden?’

De raadgever haalt opgelucht adem. Als een rollercoaster te regelen valt, zal een bandje ook nog wel lukken.

‘Ik kijk wie er nog vrij is. Wat dacht u van Dua Lipa? Of Joost Klein?’

De koning wuift de voorstellen meteen weg.

‘Die kennen we al. Ik wil nieuw talent. We moeten kansen geven aan de jeugd. Wie is de nieuwe ster aan het firmament?’

De raadgever weet niet goed wat hij moet zeggen.

‘Welke firma, zegt u? Ment? Kan u dat eens spellen?’

De koning klimt boven op zijn bureaustoel, die gevaarlijk in het rond draait. De raadgever wil ingrijpen, maar vreest dat hij de koning uit zijn evenwicht zal brengen. Een bezoek aan de spoedafdeling van het ziekenhuis kan hij voorlopig wel missen. ‘Zoek de witte raaf. De topper van de toppers. Iemand die nog niemand kent.’

‘Hoe?’ vraagt de raadgever wanhopig.

Maar de koning zit al met zijn gedachten ergens anders. Hij bedenkt hoe hij het best zijn intrede maakt: met een snelle sportwagen, die door het publiek komt gereden, of via het dak, ondersteboven bengelend aan een touw? Hij stuurt de raadgever weg met een polsbeweging, hij moet kunnen nadenken.

‘Je verzint wel iets.’